

**ΑΠΟ ΤΗ ΚΟΡΥΤΣΑ ΣΤΗ ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ!
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΑΘ. ΘΑΝΟΣ – 9 ΧΡΟΝΙΑ ΦΑΝΤΑΡΟΣ!**

Από τους
Χρήστο Θάνο
και **Μάρκο Θάνο**

Ο πατέρας μας Βαγγέλης Αθ. Θάνος γεννήθηκε το 1888, στο χωριό Σενίτσα (Ελευθέρι) Θεσπρωτίας, και πέθανε στο Ελευθέρι το 1990 σε ηλικία 102 χρονών. Η Σενίτσα, καθώς και όλος ο Νομός Θεσπρωτίας, Ιωαννίνων και Πρέβεζας απελευθερώθηκαν από τον Τουρκικό ζυγό τον Φεβρουάριο του 1913.

Το 1914 ο Βαγγέλης Θάνος επιστρατεύτηκε στον Ελληνικό Στρατό και έλαβε μέρος στο Βαλκανικό πόλεμο. Στη συνέχεια, συμμετείχε στη Μικρασιατική εκστρατεία και έλαβε μέρος στις σκληρές μάχες του Ελληνικού Στρατού στην Μικρά Ασία (!) ... , έως και τον Αύγουστο 1922, που υπέστη ήττα ο Ελληνικός Στρατός... και είχαμε την Μικρασιατική καταστροφή!!!...

Ήταν από τους τυχερούς, όπως έλεγε, αφού ύστερα από 9 χρόνια φαντάρους ..., από Κορυτσά στην Αλβανία έως Σμύρνη και Αφιόν Καραχισάρ στη Μικρασία, και παρά τις περιπέτειες, τις κακουχίες και κινδύνους που πέρασε, τελικά επέζησε και επέστρεψε στο χωριό του ..., όπου και δημιούργησε πολυμελή οικογένεια!!!...

Στην οικογενειακή τούτη φωτό, το 1953, είμαστε μόνο τα τέσσερα μικρότερα αδέρφια (Μάρκος, Γιώργος, Σταυρούλα, Θεοδώρα) και οι γονείς μου Βαγγέλης και Κατερίνα.

Στον πόλεμο του 1940 και συνέχεια την Ιταλογερμανική κατοχή 1941 – 1944, στα δύσκολα αυτά χρόνια, εμείς στην ευρύτερη περιοχή Μαργαριτίου Θεσπρωτίας είχαμε

ακόμη χειρότερες καταστάσεις με τους Τουρκοτσάμηδες (Αλβανοτσάμηδες), που είχαν συνεργαστεί με τους κατακτητές... Έτσι, η μοίρα επιφύλαξε στον πατέρα μας Βαγγέλη Θάνο να έχει την εμπειρία από τρεις μεγάλους πολέμους της πατρίδας μας...

Συχνά στο διάβα της ζωής του, με κάθε ευκαιρία, μιλούσε για τα ωραία και άσχημα του παρελθόντος!... Μιλούσε με συγκίνηση όταν αφηγείτο γεγονότα και καταστάσεις που έζησε κατά τους τρεις αυτούς πολέμους που γνώρισε στη πορεία της ζωής του!

Αυτά που μολογούσε και επαναλάμβανε κυρίως ήταν για τα 9 χρόνια φαντάρου από την Κορυτσία μέχρι Σμύρνη, Αφιόν Καραχισάρ της Μικράς Ασίας... Με επιστράτευσαν στον Ελληνικό Στρατό το 1914, έλεγε, αλλά τις σπουδαιότερες μάχες τις δώσαμε το 1915 για την κατάληψη της Κορυτσάς στην Αλβανία, και στη συνέχεια στην Μοσχόπολη. Μείναμε στην Κορυτσία μέχρι Οκτώβριο του 1916. Την Κορυτσία την είχαμε καταλάβει μαχόμενοι..., και τώρα την εγκαταλείπαμε χωρίς μάχες.

Τον ρωτήσαμε γιατί φύγανε από την Κορυτσία;;; Μας διέταξαν οι μεγάλες δυνάμεις, είπε, που υποτίθεται πως ήταν σύμμαχοί μας, και μας είπαν να αποχωρήσουμε από Κορυτσία, αλλιώς θα μας επιτεθεί ο Γαλλικός στρατός... Έτσι αποσυρθήκαμε εμείς, και μπήκε ο Γαλλικός στρατός στην Κορυτσία. Αποστρατεύθηκα για λίγους μήνες το 1917 και παντρεύτηκα την μητέρα σας (Κατερίνα Αθ. Νικολάου) ... Όμως το 1918 με ξανά επιστράτευσαν πάλι και μας στείλανε απευθείας στην Ανατ. Θράκη.

Νόμιζα στην αρχή ότι θα πηγαίναμε πολεμώντας για την Κωνσταντινούπολη. Αλλά οι ξένοι (οι σύμμαχοι Αγγλογάλλοι) αντί να μας αφήσουν να πάμε για Κωνσταντινούπολη μας προέτρεψαν- μας ανάγκασαν , πρώτα να πάμε Σμύρνη. Έτσι, μας πέρασαν με τα καράβια οι Αγγλογάλλοι απέναντι, και το 1919 μπήκαμε στη Σμύρνη...

Ο Βενιζέλος ήθελε τότε να μεγαλώσει την Ελλάδα..., να πάει και στην Κωνσταντινούπολη και σε όλα τα παράλια της Μικράς Ασίας που ήταν Ελληνικά χωριά και πόλεις όπως η Σμύρνη. Οι σύμμαχοι είχαν συμφωνήσει με το Βενιζέλο ότι θα τον βοηθήσουν να καταλάβει την Σμύρνη και όλα τα παράλια... Δυστυχώς εμείς αντί να απελευθερώσουμε όλα τα παράλια της Μικράς Ασίας, όπου ήταν ο Ελληνισμός και να οχυρωθούμε εκεί, κάναμε το μεγάλο εγκληματικό λάθος να πάμε στα ενδότερα της Τουρκίας... Είχε συμφωνήσει ο Βενιζέλος ότι αφού απελευθερώσουμε όλα τα παράλια όπου υπάρχει Ελληνισμός μετά θα υπογράφονταν κάποια συμφωνία της Ελλάδας με τους συμμάχους...

Όμως το 1920 υποχρέωσαν οι σύμμαχοι τον Βενιζέλο να κάνει εκλογές... Ο Γούναρης υποσχέθηκε τότε ότι άμα κερδίσει τις εκλογές θα σταματήσει τον πόλεμο, θα κάνει ειρηνική συμφωνία και θα γυρίσουν τα παιδιά των μανάδων πίσω στα σπίτια τους. Ο Ελληνικός λαός κουρασμένος από τον μακρύ πόλεμο πίστεψε τον Γούναρη και έδωσε την κυβέρνηση στον Γούναρη... Και μετά τι έγινε πατέρα;;;...

Από εκεί και πέρα έγιναν... όσα έγιναν!!!... Ήρθε η καταστροφή! Δηλαδή... ο Γούναρης κερδίζοντας τις εκλογές έφερε τον βασιλιά που είχαν διώξει το 1917 και δεν σεβάστηκε την συμφωνία που είχε κάνει ο Βενιζέλος με τους Συμμάχους. Ήθελε ο Γούναρης να φθάσουμε μέχρι την Άγκυρα. Θα πάτε στην Άγκυρα, μας είπε, και θα μου φέρετε κι εμένα μια γάτα....

Ο Βενιζέλος τους είπε, ας μη με ψηφίσατε. Υπογράψτε το σύμφωνο με τους συμμάχους, και σταματήστε εκεί που είμαστε τώρα. Το ίδιο είχε πει και ο Μεταξάς στην κυβέρνηση.

Δεν έχει νόημα για εμάς η επέκταση του πολέμου είχε πει ο Μεταξάς, ούτε μπορούμε εμείς να κρατήσουμε όλα αυτά τα απέραντα εδάφη της Τουρκίας...

Και μετά τι έγινε πατέρα;;;

Μετά... Είχαν ήδη αποστρατεύσει τον Μεταξά..., άλλαξαν τον Διοικητή της Ελληνικής Στρατιάς... και στείλανε τον Χατζανέστη για διοικητή Στρατιάς. Έτσι άρχισε η προέλαση για τα ενδότερα της Τουρκίας το 1921. Όπου περνάγαμε ..., δεν αφήναμε τίποτε όρθιο... Αέρασα, εφόπλου λόγχη, (και έκανε με τα χέρια πάνω- κάτω, μπρος- πίσω...).

Όταν φύγαμε πολύ μακριά από τα παράλια...δεν ξαναβρίσκαμε Έλληνες. Μόνο Τούρκοι και Αγάδες με κτηνοτροφία, μεγάλα κοτοστάσια (ορνιθοτροφία), γεωργία. Καίγαμε τους σωρούς με σάβια και καλαμπόκια. Αυτά που καίμε σήμερα θα μας χρειαστούνε αργότερα, αλλά τότε θα είναι πολύ αργά, μας είπε μια μέρα ο Διοικητής...

Μια παρένθεση στο σημείο αυτό... , για να μιλήσει για τον πατέρα μας Βαγγέλη Θάνο ο συμπολεμιστής και συγχωριανός του πατέρα μας ο Θωμάς Μάρ. Μπάκας : «Ο Βαγγέλης Θάνος ήταν γενναίος πολεμιστής, θερμός πατριώτης και ηθικός άνδρας. Μια μέρα κόντεψε να σκοτώσει δύο συμπολεμιστές μας (συγχωριανός μας ο ένας). Είχαμε καταλάβει ένα Τούρκικο χωριό και φθάσαμε στην αυλή ενός σπιτιού όπου δύο γυναίκες Τουρκάλες (μάλλον μάνα κα κόρη) φοβισμένες τρέζανε και μπήκανε μέσα στο σπίτι... Δύο στρατιώτες δικοί μας ορμήξανε μέσα στο σπίτι για..... τις δύο γυναίκες... Εκείνη τη στιγμή που ήμουν έξω από το σπίτι... έρχεται από τη διπλανή αυλή ο Βαγγέλης κοντά μου και με ρωτάει πού είναι οι άλλοι δύο συμπατριώτες;;;... Του λέω ότι μπήκαν μέσα στο σπίτι... για τις δυο γυναίκες... Κράτα το όπλο μου Θωμά, μου λέει, διότι θα τους σκοτώσω και τους δύο αν μου αντισταθούν..., και τρέχει μέσα στο σπίτι. Είδα αμέσως να βγάζει με κλωτσιές και σφαλιάρες έξω από το σπίτι τους δύο συμπατριώτες ο Βαγγέλης, και να τους λέει: βρε παλιάνθρωποι, άτιμοι, πρόστυχοι, ... μην ξεχνάτε ότι πίσω στα σπίτια μας έχουμε αφήσει απροστάτευτες, γυναίκες μας, μάνες μας, αδερφές μας!.. Αμάν Θωμά! ,μου είπε ο συγχωριανός μας (Θ.Ζ.). Ο Βαγγέλης έχει βαρύ χέρι! Μου έσπασε το τσαγούλι!... Εγώ μπήκα μέσα στο σπίτι..., μόνο για ψωμί...».

Και μετά τί έγινε πατέρα; Φτάσατε στην Άγκυρα;;;

Όχι!!!... Ποιά Άγκυρα παιδιά μου!!!... Η Άγκυρα ήταν πολύ μακριά. Φθάσαμε με μεγάλες δυσκολίες μέχρι Εσκή Σεχίρ και Αφιόν Καραχισάρ..., και μετά μείναμε ακίνητοι στη απέραντη ερημιά... Είχαμε μείνει από ανεφοδιασμό. Ούτε τρόφιμα, ούτε πυρομαχικά είχαμε... Όταν εμείς προχωρούσαμε προς τα ενδότερα, οι τσέτες (αντάρτες Τούρκοι) δεξιά μας, αριστερά και πίσω, μας έκαναν μεγάλες ζημιές! Εκεί μας έπιασε ο χειμώνας και είχαμε πολλές κακουχίες από κρύο, από πείνα, και επιθέσεις κάθε τόσο από τους τσέτες...

Μια μέρα με στείλανε με ένα μουλάρι να πάω γαλέτες και σταφίδα σε ένα φυλάκιο μας. Μέσα στα χιόνια έχασα το μονοπάτι. Ευτυχώς, καβάλα στο μουλάρι, με έφτασε το μουλάρι στο Ελληνικό φυλάκιο. Ξημέρωσα εκεί στο παγωμένο φυλάκιο. Την άλλη μέρα, αγκαλιαστήκαμε με τους φαντάρους του φυλακίου και καβάλα στο μουλάρι, μέσα στα χιόνια, με έφερε το μουλάρι στην έδρα του Τάγματος. Ήμουν τυχερός που δεν έπεσα σε ενέδρα τσέτηδων, αφού οι τσέτες είχαν σκοτώσει πολλούς φαντάρους μας σε παρόμοιες αποστολές...

Μια μέρα, που είχαμε μείνει πολλές μέρες νηστικοί, μου είχαν κοπεί όλες μου οι δυνάμεις από την πείνα και δεν μπορούσα να σταθώ στα πόδια μου... Ο Συμπολεμιστής και συγχωριανός μου Θωμάς Μπάκας βρήκε κάμποσα έντερα, όπου είχαν σφάξει ένα άλογο (Τούρκοι ή Έλληνες, δεν ξέρω είπε), και τα έβρασε στην караβάνα!... Έλα Βαγγέλη να φάμε, μου φώναξε... Έφαγα και συνήλθα...
Θυμάμαι, που μια μέρα είχε έρθει ο Βασιλιάς και έκανε επιθεώρηση στο στράτευμα. Όταν γύρισε στην Αθήνα είπε ότι ο Ελληνικός Στρατός είναι σε θέση να πολεμήσει άλλα δύο χρόνια, αλλά χρειάζεται και λίγο ψυχαγωγία! Έτσι για λίγο διάστημα είχαμε μπροστά πόλεμο και πίσω θέατρο...

Αα!!!... Όταν είχε έρθει ο Βασιλιάς, είχε παρασημοφορήσει το στρατιώτη Ηλία Θάνο, αδελφό μου, που υπηρετούσε στον πλαϊνό λόχο...
Γιατί πατέρα παρασημοφόρησε ο Βασιλιάς... τον μπάριμπα μας Ηλία;;;
Του έδωσε παράσημο!..., και του έδωσε το βαθμό λοχίας «Επ' ανδραγαθεία». Ο Ηλίας ήταν φοβερός ζωοκλέφτης... Μια μέρα είδε στην απέναντι πλαγιά, πίσω από το Τουρκικό φυλάκιο, ένα κοπάδι αγελάδια και άκουγε ότι είχαν μόνο ένα τσοκάνι... Παρατήρησε ότι στην Τουρκική ζώνη υπήρχε ένα κενό ανάμεσα από δύο Τουρκικά φυλάκια, και εκτίμησε ότι από αυτό το κενό μπορούσε να περάσει τη νύχτα τα Τούρκικα αγελάδια...

Έτσι, ένα βράδυ έπεισε ένα στρατιώτη από το Ξηρόμερο, να πάει μαζί του για να κλέψουν τα αγελάδια... Πέρασαν κατά λάθος 40 – 50 μ. κοντά σε Τουρκικό φυλάκιο και ο Τούρκος σκοπός άκουσε θόρυβο από μια πέτρα που κατρακύλησε... Οτούρ (δηλαδή Αλτ)! Φώναξε ο σκοπός... Ο Ηλίας ήξερε ότι οι Τούρκοι σιχαίνονται τα γουρούνια..., και αμέσως γρύλισε με τη μύτη του δυνατά σαν γουρούνι «γκρού-γκρού-γκρού»... Ο σκοπός δεν τουφέκισε... Ντομούζ-ντομούζ, (γουρούνι – γουρούνι) είπε. Αλλά σιχτίρ... ξαναείπε... Φτάσανε στο κοπάδι... Ξεχώρισαν την αγελάδα με το τσοκάνι και άλλες 3-4 αγελάδες και τις πήγαν λίγο πιο πέρα. Τις άφησαν εκεί για να μην τους προδώσει το τσοκάνι... Μετά, αργά-αργά μετακίνησαν το κοπάδι ανάμεσα από τα δύο φυλάκια και το κατέβασαν στο ρέμα ανάμεσα από την Τούρκικη και Ελληνική ζώνη. Όταν ξημέρωσε το κοπάδι των 70 αγελάδων βρισκόταν πια στην Ελληνική ζώνη στο λόχο του Ηλία!... Γι' αυτό τον παρασημοφόρησε ο Βασιλιάς... επ' ανδραγαθεία...

Αφού λοιπόν μείναμε χωρίς τρόφιμα και πυρομαχικά, εγκλωβιστήκαμε στην απέραντη ερημιά... και μας είχαν τσακίσει οι Τσέτες. Στη μεγάλη Τούρκικη αντεπίθεση τον Αύγουστο 1922 ο στρατός μας έπαθε νίλα, μεγάλη πανωλεθρία και είχαμε πάρα πολλές απώλειες. Αναγκαστήκαμε να οπισθοχωρήσουμε, αλλά πάλι είχαμε μεγάλη δυσκολία διότι ήδη μας είχε περικυκλώσει ο Τουρκικός Στρατός. Είχαμε ακινητοποιηθεί...

Ο Χατζανέστης, διοικητής της Ελληνικής Στρατιάς, είχε παραμείνει αμήχανος και ανέμενε εντολή από την κυβέρνηση αν έπρεπε να παραδοθούν στους Τούρκους, για να μη σκοτωθούν, όσοι ακόμη είχαν απομείνει από τον Ελληνικό Στρατό, ή αν έπρεπε να συνεχίσει τον πόλεμο για οπισθοχώρηση. Αμφέβαλε όμως αν θα καταφέρουν να σπάσουν τις Τουρκικές γραμμές για οπισθοχώρηση.

Ένα απόγευμα σε μια συγκέντρωση που γινόταν για να εξετάσουν την υπάρχουσα δύσκολη κατάσταση και να αποφασίσουν για την παραπέρα εξέλιξη άκουσα ξαφνικά

ζητωκραυγές Ζήτω!!!, Ζήτω ο Μαύρος Καβαλάρης! Οι Αξιωματικοί μας εξήγησαν... Ο Συνταγματάρχης Νικόλαος Πλαστήρας πήρε την αρχηγία από τον Χατζανέστη..., και καβάλα στο άλογο γύριζε και ενθάρρυνε τους στρατιώτες για να εξορμήσουν και να σπάσουν τον Τουρκικό κλοιό. Έτσι ο Συνταγματάρχης – Μαύρος Καβαλάρης – Νικόλαος Πλαστήρας πήρε την τύχη μας στα χέρια του και κάναμε την εξόρμηση... Σπάσαμε τις Τούρκικες γραμμές και πολεμώντας οπισθοχωρούσαμε. Φθάσαμε κακήν – κακώς στη Σμύρνη και από κει επιβιβαστήκαμε στο καράβι που μας μετέφερε στη Χίο!... Μου μένουν αξέχαστες κάποιες εικόνες από την οπισθοχώρηση... Σε μια στιγμή άκουσα στρατιώτες ενώ οπισθοχωρούσαμε να κάνουν θυμωμένοι αγανακτημένοι και ειρωνικά Νιάου! Νιάου!. Δηλαδή ότι έφερναν τη γάτα από Άγκυρα για τον Γούναρη!... Σε ένα σημείο είδαμε έναν βαριά τραυματία στρατιώτη μισοπεθαμένο, που ψέλλιζε... σκοτώστε με αδέρφια μου – σκοτώστε με... Εκεί έμεινε μισοπεθαμένος...

Τραγική ήταν η εικόνα, όταν οπισθοχωρούσαμε νύχτα, σε ένα Ελληνικό χωριό... Βγαίνει μια γυναίκα και μας φώναζε, που πάτε βρε Έλληνες... που πάτε βρε αδέρφια... Ήρθατε εδώ μας ανάψατε φωτιές και τώρα φεύγετε!... Εμάς πού μας αφήνετε τώρα που μας χαλάσατε!... Ένας λοχίας της απάντησε: Τώρα δεν είναι καιρός για φωνές κυρά μου!... Αν μπορείτε ακολουθήστε μας και σεις για να σωθείτε!.. Μέχρι να φτάσουμε εμείς στα καράβια στη Σμύρνη, φθάνανε και οι Τσέτες, και βάλανε φωτιά στα Ελληνικά σπίτια!... Επειδή τα περισσότερα σπίτια και μαγαζιά ήταν Ελληνικά στη Σμύρνη, όταν φούντωσαν οι φωτιές και ανέβαινε ο καπνός ψηλά νόμιζες ότι καίγονται όλα, μα όλα, τα σπίτια της Σμύρνης... Είδα να καίγεται η Σμύρνη!!!..., και καιγόταν τώρα και η καρδιά μου!... Πάθαμε μεγάλη νίλα και εμείς ο Στρατός και ακόμη περισσότερο ο ντόπιος άμαχος πληθυσμός! Καταστράφηκε, χάθηκε ο Ελληνισμός στη Μικρά Ασία!!!

Σκεπτικός στα βαθιά του γεράματα ο πατέρας μας εκεί στο τζάκι έλεγε συχνά: Εεε!!! Πού μας πήγαιναν βρε! Πού μας πήγαιναν!!!... Ο Βαγγέλης Θάνος ήταν άριστος σκοπευτής!... Για τούτο, παραλίγο να τον δολοφονήσουν οι Τουρκοτσάμηδες Μαργαριτίου, το 1941, που είχαν έρθει με τους Ιταλούς κατακτητές στο χωριό μας. Εκείνη την ημέρα ζήτησαν οι Ιταλοί από τους προεστούς του χωριού μας (Παπαχρήστο Γκίνη, Βασίλη Θάνο, Δημήτρη Χήρα κλπ) να παραδώσουν οι χωριανοί μας τα όπλα τους, και τους έδωσαν μία προθεσμία. Οι προεστοί είπαν ότι μόνο οι τρεις αγροφύλακες έχουν οπλισμό, που κυκλοφορούν με την άδεια των Ιταλών, και κανέναν άλλον στο χωριό μας.

Οι Ιταλοί άρχισαν μετά στην αυλή του Σχολείου (ήταν στην άκρη του χωριού) να κάνουν σκοποβολή! Έδιναν και στους Τουρκοτσάμηδες να δοκιμάσουν τα Ιταλικά όπλα (αραβίδα) αλλά αυτοί δεν τα κατάφερναν καλά. Ο Βαγγέλης Θάνος ακούγοντας πυροβολισμούς πλησίασε στο σχολείο, και μερακλώθηκε... Ζήτησε, με νοήματα, από τον Ιταλό Αξιωματικό να δοκιμάσει κι αυτός την Ιταλική αραβίδα. Ο Αξιωματικός του έδωσε την Ιταλική αραβίδα... Ο πατέρας μας ζήτησε στο ένα σημάδι που ήταν στα 50μ (πέτρα μεγέθους κεφαλής ανθρώπου) να βάλουν πάνω σε αυτό μια μικρή πέτρα μεγέθους κοτσυφιού... Ο Ιταλός του υπέδειξε να σκύψει για να σημαδέψει και να ρίξει, αλλά ο πατέρας μας σημαδεύει όρθιος και πετυχαίνει την μικρή πέτρα. Μετά σκύβει, σημαδεύει και το άλλο σημάδι που ήταν στα 100μ και το πετυχαίνει και αυτό με την πρώτη... Ο Ιταλός Αξιωματικός φωνάζει μπράβοοο!!! Ενώ οι Τουρκοτσάμηδες έμειναν άφωνοι για

λίγο. Σκύλιασαν από το κακό τους, και αγριεμένοι φώναζαν... και μας λέτε οι Σενιτσιώτες ότι δεν έχετε όπλα. Τώρα θα δείτε....

Ο προεστός Βασίλης Θάνος, μεγαλύτερος αδερφός του Βαγγέλη, τον πλησίασε, τον τράβηξε στην άλλη άκρη του Σχολείου και του είπε να φύγει αμέσως για την Παλιοσενίτσα, διότι κινδυνεύει άμεσα να τον δολοφονήσουν οι Τουρκοτσάμηδες... Έτσι έφυγε και γλίτωσε ο πατέρας μας...

Ήταν δε και πολύ καλός κυνηγός! Ήταν και χορευταράς. Χόρευε το Μπεράτι με τον Πύλιο Μηλιώνη και πολλούς άλλους. Ήταν γεωργοκτηνοτρόφος. Καλός Οικογενειάρχης, και πολύ αγαπητός στο χωριό και την ευρύτερη περιοχή Μαργαριτίου. Λίγα χρόνια πριν έρθουν οι Ιταλοί, είχε το καφενείο και το χάνι της Αγίας Παρασκευής, στις βρύσες στο Μούρι (Πυργί) , μέχρι το 1941... που έφυγε, όπως προαναφέραμε. Μέχρι τα 90 του χρόνια είχε το δυκάνό του, (τσιφτέ), και πήγαινε για πουλιά... στις ελιές και στο κάμπο...

Σε ηλικία 92 χρόνων ήταν ακόμη ακμαίος, και έλεγε ότι τώρα είμαι πολύ καλά..., αλλά άμα γεράσω δεν ξέρω πως θα είμαι. Μάλιστα σε ηλικία 94 χρονών (το 1982) στο γάμο του εγγονού του (Αλέκου, παιδί του Χρήστου) χόρεψε το Μπεράτι...

Είχε την καλή τύχη, να αφήσει και τα οχτώ παιδιά του (5 αγόρια, 3 κορίτσια) στη ζωή, καθώς και 27 εγγόνια και 11 δισέγγονα. Όμως είχε κλάψει πολύ όταν είχαν χαθεί αγαπημένα του πρόσωπα, όπως ήταν ο Θανάσης (28 χρονών) και ο Νίκος (42 χρονών), παιδιά του αδελφού του Βασίλη, που χάθηκαν άδικα, πολύ νέοι, στις αντίθετες παρατάξεις του εμφυλίου!!!... Και μέχρι τα τελευταία του έκλαιγε την πολυαγαπημένη του σύζυγο Κατερίνα που είχε πεθάνει σε ηλικία 80 χρονών το 1981...

Στα τελευταία του, έμεινε στο κρεβάτι για 2 μήνες βοηθούμενος από την νύφη του (γυναίκα του Χρήστου) Ελένη και την κόρη του Αλεξάνδρα!!! Πέθανε και κηδεύτηκε στην Σενίτσα (Ελευθέρι) τον Οκτώβριο του 1990.

Υποκλινόμαστε με συγκίνηση στη Μνήμη του!!!...

Σενίτσα (Ελευθέρι) Μάιος 2011

Χρ. Θάνος

Μαρ. Θάνος